

pligtelse til at møde ved Forligsmæglingen for en Gærdelse af Forpligtelsen til at møde, naar denne Forpligtelses Opfyldelse iøvrigt, som jeg har viist, bliver fuldstændigt undergravet. Denne Forpligtelse til at møde personligt — ja det vil da sige, Forpligtelsen betyder jo Intet, men jeg mener Opfyldelsen af Forpligtelsen til at møde personligt, er imidlertid, som der siges baade i Motiverne, og som der ogsaa siges af Flertallet, en Betingelse for, at Forligsmæglingen kan naae det Maal, hvortil den bør stræbe. Det er da besynderligt, at man ikke vil holde over, at denne Forpligtelse virkelig opfyldes. Forholdet er jo det, at der nu kun i et Tilfælde, saavidt jeg mindes, efter Forordningen af 30te Oktober 1798, af Retten, uden at der derom gjøres nogen Paastand, skal senteres over, hvorvidt den ene Part skal dømmes til Bøde og Processens Omkostninger, det er nemlig, hvor den Indklagede er udebleven fra Forligsmæglingen og ikke har ladet møde for sig. I dette Tilfælde tror jeg ikke, at Domstolene kunne være fritagne for, selv uden at der sker nogen Paastand derom, at dømme den Vedkommende i de Bøder, som Forordningen af 11te August 1819 bestemmer, men denne Forordning giver desuden, saavidt jeg kan se, Anledning til at antage, at det har været dens Mening, at Retten ogsaa i alle øvrige Tilfælde skulde tage det Spørgsmaal under Behandling, om den Vedkommende havde opfyldt Forligsløvgivningens Forskrift om personlig at møde og i modsat Fald dømme Vedkommende i Bøde. Der staar nemlig ikke i denne Forordning nogen Bestemmelse om, at disse Bøders Iddømmelse skulde være afhængig af, at der derom gjøres Paastand af Modparten, men det sker, saavidt mig bekjendt, sjældent. Denne Bestemmelse fortolkes saaledes, at der ikke af Retterne anvendes Bøder for Forsømmelse af Sagttagelse af Forligsløvgivningens Forskrifter, uden hvor Paastand derom gjøres af Modparten, og det er da, saaledes som jeg tror at have viist, klart, at, naar det bliver sædvansmæssigt at møde ved Sagsførere, vil der ikke blive gjort Paastand paa disse Bøder; saa vil Forpligtelsen vel blive staaende i Lovgivningen, men Opfyldelsen vil ikke blive krævet, og en Forpligtelse, der ikke kræves eller kan ventes krævet opfyldt, er jo saagodt som Intet. Derhos blive naturligtvis, naar man virkelig mener, at det har Noget at betyde, at Parterne bør møde personlig, de Bøder, som Forordningen af 11te August 1819 foreskriver, at anvende, naar Forligsmæglingens Forskrifterne ikke ere opfyldte, saaledes at Retten altsaa skal undersøge i enhver Sag, om Vedkommende har været forhindret fra at give Møde eller ei. Hvad nu Sagsøgeren angaar, kan han egentlig i Reglen ikke være forhindret fra at give Møde. Naturligtvis kan et enkelt, pludseligt Tilfælde indtræde; men det er jo Sagsøgeren, som selv be-

stemmer, naar han vil begynde paa sin Rettsforfølgning, til hvilken Tid han vil udtage Forligsretten og altsaa ogsaa det Tidspunkt, paa hvilket Sagen kommer for, og han maa da altsaa have god Tid til at indrette sig paa, at den Tid, paa hvilken han ønsker at begynde Sagen, er ham beleilig, saa at han uden at tilfidesætte vigtige Forretninger o. s. v., kan indfinde sig. Med Hensyn til Sagsøgeren forekommer det mig altsaa ikke, at der kan være nogen Grund til at fritage ham for at møde personlig, naar man iøvrigt lægger Vægt derpaa, eller naar han ikke aflægger Bevis for, at et pludseligt Forsald er indtruffet, at fritage ham for at betale Bøden. Med Hensyn til den Indklagede, som ikke har mødt personlig, er der i det Forslag, som jeg og min ærede Medforlagsstiller have stillet, gjort den samme lempelige Betingelse, som den tidligere Lovgivning indeholder, og det er udtrykkelig ansørt saavel i dette Forslag som i Loven af 30te Oktober 1798, at strengt Bevis, om det var lovlig Forsald, i saa Henseende ikke kan fordras, at det kun er antageligt Bevis, der fordras, kun er antageligt Grund, som skulde ansøres, for at Vedkommende har været forhindret fra at møde, og naar Sagen kommer for Retten, maa vedkommende Part, som ikke har kunnet møde, ansøre og legitimere, hvad der har forhindret ham fra at give Møde. Kan han ikke det, forekommer det os klart, at han bør idømmes den lille Mulkt, som Forordningen af 11te August 1819 bestemmer, nemlig fra 4 til 20 Rdl., hvilket synes os vel fortjent, naar han har tilfidesat den Forpligtelse, som Lovgivningen paalægger ham, uden Grund. — Jeg skal altsaa med disse faa Bemærkninger tillade mig at anbefale saavel det Forslag, som min ærede Medforlagsstiller og jeg have stillet sammen, som det Forslag, min ærede Medforlagsstiller har stillet alene, altsaa Ændringsforslagene under Nr. 6 og 7.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 5 skal jeg blot tillade mig ganske kort at bemærke, at den nuværende Lovgivning indeholder en Regel, hvorefter Forligsmægleren selv imod Parternes Villie eller blot efter den ene Parts Begjæring, uaet den anden Part modsætter sig det, er i Stand til at udsætte Sagen ved Forligskommissionen, i Kjøbstæderne 8 Dage og paa Landet i 14 Dage. Det forekommer os, at det er urigtigt at ville berøve Forligsmægleren denne Ret til at have Indflydelse paa at bestemme, hvorvidt Mæglingen ved at udsættes i meget kort Tid kunde føre til det Resultat, at der tilveiebragtes Enighed og Forlig eller overhovedet et forsonligt Sindelag inellem de stridende Parter. Det er jo meget ofte Tilfældet, at der under Forhandlingerne for Forligsmægleren kan opstaa Spørgsmaal om og Spørgsmaal hos selve Forligsmægleren om, hvorvidt den ene eller den anden Part har Ret, og i flere Tilfælde maa